

Maria eta pentsamenduak jaten dituen intsektua

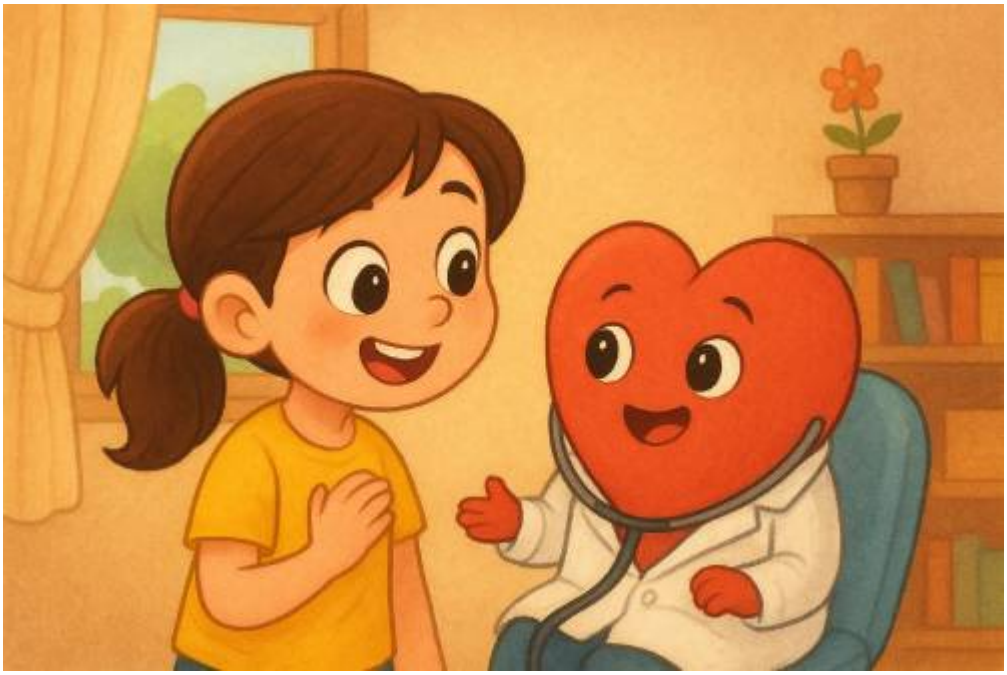
Kataluniaren bihotzeko etxe batean, zuhaitzez betetako parke batera ematen duten leihoekin, Maria izeneko hamabi urteko neska bat bizi zen. Mariari asko gustatzen zitzaion futbol baloi baten atzetik ibiltzea, paper hutsak bere kolore biziko margoekin betetzea eta kalean zehar ibiltzen ziren txakurrei kili-kili egitea. Gela argitzen zuen irribarre bat eta kanpai-hotsen antzeko barre bat zituen.

Baina egun batean, Intsektu Gris Txiki bat sartu zen bere bizitzan.

Txikia eta isila zen, eta bere sorbaldan kizkurtu zen, egia ez ziren gauzak xuxurlatuz belarrira. “Maria, ez da nahikoa”, esan zuen. “Zure gorputza ez da izan behar duen bezalakoa. Dena hobeto izango litzateke… desberdina bazina”.

Mariak, azkarra eta ausarta zenak, hasieran ez zion jaramonik egin. Baina Intsektu Grisa tematia zen. Bere xuxurlak gero eta ozenagoak bihurtu ziren, entzun zezakeen guztia izan arte. Pixkanaka, baloia txoko batean utzi zuen, koloretako arkatzak erabili gabe geratu ziren, eta bere barre-txirrinka tiradera batean gordeta zegoen. Parkeko koloreak ez zituen gehiago ikusten; dena gris triste bihurtu zen.

Bere poza desagertzen ikusita, gurasoek leku berezi batera eraman zuten: Bihotz doktorearen kontsultara. Ez zen ohiko mediku bat bata zuria eta xarabe mingotsak zituen horietakoa. Bere bulegoa burko hezeez, irudizko liburuz eta lore moztu berrien usainez beteta zegoen.

Bihotz doktoreak irribarre lasai batekin begiratu zion Mariari eta esan zion: “Sorbaldan daramazun Intsektu Gris hau ematen dizkiozun pentsamendu tristeez elikatzen da. Baina berri onak ditut: beste bat elikatzea aukera dezakezu, askoz indartsuagoa dena”.

Tiradera batetik, zerbait zoragarria atera zuen: Intsektu Urdin Txiki bat, biribila, biguna eta udako zerua bezain urdin distiratsua.

“Txiki hau zure lagunik onena da”, azaldu zuen medikuak. «Hartz bat baino indartsuagoa eta belatz bat baino azkarragoa da. Eta onena da gauza onak bakarrik jaten dituela».

«Gauza onak?», galdetu zuen Mariak, jakin-minez.

«Bai!», esan zuen medikuak gogotsu. «Ausardia ontzi on bat, ‘Nik egin dezaket’ irabiaki lodi bat eta, azkenik, Auto-Ongitasun tarta erraldoi bat maite ditu».

Mariak, zalantza pixka bat izan arren, probatzea erabaki zuen. Arratsalde hartan bertan, Intsektu Grisak «Ez da nahikoa» xuxurlatu zionean, entzun beharrean, pentsamendu ausart baten bila ibili zen: «Indartsua naiz». Bere Intsektu Urdin Txikiari eman zion janaria.

Eta orduan zerbait magikoa gertatu zen. Intsektu Urdin Txikia pixka bat hazi zen, eta bere argi urdina distiratsuagoa bihurtu zen. Intsektu Grisa, haserre, pixka bat txikitu zen.

Egunak joan eta egunak etorri, Mariak bere lagun berriari jaten ematen jarraitu zuen. Koilarakadaka eman zizkion “Nire burua gustatzen zait naizen bezala”, edalontziak bete “Zoriontsu izatea merezi dut” eta, egun gogorra izan zuenean, “Akatsak egitea ondo dago” nahasketa lasaigarria.

Intsektu Urdin Txikia hazten zen bakoitzean, Intsektu Gris Txikia txikiagoa, ahulagoa eta isilagoa bihurtzen zen. Izaki handi eta astun izateari utzi eta hauts zati huts bihurtu zen arte, ia ikusezin.

Intsektu Grisa ez zen betiko desagertu. Batzuetan, egun lainotsuetan, Mariak xuxurla txiki bat nabaritzen du. Baina orain badaki zehazki zer egin behar duen. Bere Intsektu Urdin Txikia ateratzen du, handia, indartsua eta distiratsua, eta janaririk onena ematen dio: barre bat, oroitzapen zoriontsu bat edo “Baliotsua naiz” soil bat.

Eta xuxurla berehala isiltzen da.

Gaur, Mariak berriro margotzen du kolore distiratsuekin, parkean zehar korrika egiten du eguzkia azalean sentituz, eta bere barreak, kanpaien hotsa bezala, tiraderatik atera dira betiko geratzeko.

Iluntasuna uxatzeko boterea betidanik bere baitan egon zela aurkitu zuelako; elikatzea gogoratu besterik ez zuen behar.